

Sygn. akt III KZ 2/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **A. B.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 20 stycznia 2015 r.,
zażalenia skazanego
na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt II AKo (...),
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem
Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 listopada 2014 r., w sprawie V S (...),

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku A.B. o wznowienie postępowania we wskazanej sprawie, stwierdzając, że wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonych postępowania w sprawie ze skargi na przewlekłość, złożonej w postępowaniu karnym na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843) jest niedopuszczalny z mocy ustawy. W uzasadnieniu zarządzenia przytoczono argumentację zawartą w uzasadnieniach postanowień Sądu Najwyższego: z dnia 7 maja 2007 r., V KZ 24/07 (LEX nr 270987) oraz z dnia 8 października 2014 r., III KZ 65/14 (niepublikowane).

Powyższe zarządzenie wnioskodawca – A. B. – zaskarżył w całości, zarzucając naruszenie szeregu norm prawa procesowego, m.in. z art. 540, art. 540a, art. 540b, art. 541 i art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 1 k.p.k. oraz przepisów powołanej wyżej ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione zażalenie nie jest zasadne.

Sąd Najwyższy podtrzymuje pogląd prawny wyrażony w judykatach powołanych w zaskarżonym zarządzeniu, a także w postanowieniach: z dnia 26 marca 2010 r., VI KZ 21/10 (niepublikowane) i z dnia 9 lipca 2013 r., II KZ 23/13 (LEX nr 1331283), że przepisów o wznowieniu postępowania nie stosuje się do postępowania w sprawie skargi na przewlekłość w sprawie karnej, tak zresztą jak i w sprawie cywilnej (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r., III SPZP 1/05, OSNP 2005, z.19, poz. 321).

Wnioskodawca nie przyjmuje do wiadomości argumentacji przedstawionej we wcześniejszych postanowieniach Sądu Najwyższego, które zapadały m.in. w stosunku do niego w sprawach pokrewnych (dotyczy to również powołanego w zaskarżonym zarządzeniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2014 r., III KZ 65/14, wydanego zresztą w następstwie rozpoznania zażalenia właśnie A.B.), a mianowicie, że nowelizacja ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.) ustawą z dnia 20 lutego 2009 r. o zmianie ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 61, poz. 498) nie dotyczyła instytucji wznowienia postępowania. Tym samym powołane w zażaleniu przepisy kodeksu postępowania karnego nie mają zastosowania w postępowaniu ze skargi na przewlekłość. Ponieważ skarżący nie przedstawia żadnej dodatkowej argumentacji podważającej przedstawiony i zaaprobowany w orzecznictwie pogląd prawny, jego zarzuty uznać należy za pozbawione jakiejkolwiek racji merytorycznej.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak we wstępie.